

ПРОЛЕТАРИ ВСІХ КРАЇН, СДНАЙТЕСЯ!

ЧАСОВИКИ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 29 (825) | Субота, 16 липня 1983 року | Ціна 2 коп.

Дисципліна— гарантія успіху

Колектив нашого УВП—дружний, згуртований. Він суворо питання з тих людей, які звикли порушувати трудову дисципліну. Навіть незначна подія стає предметом обговорення дільничних, бригадних, а при необхідності і загальних зборів трудівників підприємства.

Партійна, профспілкова, комсомольська та первинна організації УТОГ провели ряд заходів по виявленню резервів робочого часу. Основну роль у зміцненні трудової дисципліни відіграють і передовики виробництва: з них беруть приклад, на них рівняються інші.

На відкритих партійних зборах, що відбулися недавно, йшла ділова розмова про трудові колективи, підвищення їх ролі в управлінні підприємством і конкретно про зміцнення трудової, технологічної та виконавської дисципліни. Суть пропозиції трудівників зводилась до того, щоб адміністрація не тільки проводила бесіди з тими, що допускають відхилення від встановлених норм і правил поведінки в трудовому колективі, а й вживала заходів.

Адміністрація УВП за рекомендацією партійної організації змінила керівні кадри середньої ланки. Так, зокрема, в цеху, де виготовляють цвяхи, замінено двох майстрів кваліфікованими спеціалістами. За основу виховання робочої людини поставлено набуття виробничих навичок, діловість, працелюбність, господарське ставлення до використання матеріальних ресурсів, техніки, обладнання. Адже, як відомо, майстер повинен володіти цими якостями в першу чергу.

Останнім часом на посаду майстра стали висувати жінок. Іх тепер у нас двоє: Т. Д. Стельмах та Л. В. Пунтус.

Для розв'язання кадрових питань партійна організація розробила і здійсни-

ла перспективні плани проведення ідеологічної роботи серед трудящих у світлі вимог червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС.

Велика увага на УВП приділяється участі керівників середньої ланки у вихованні трудящих. Наші майстри постійно підвищують свій ідеально-теоретичний рівень, набувають необхідних навиків спілкування з людьми.

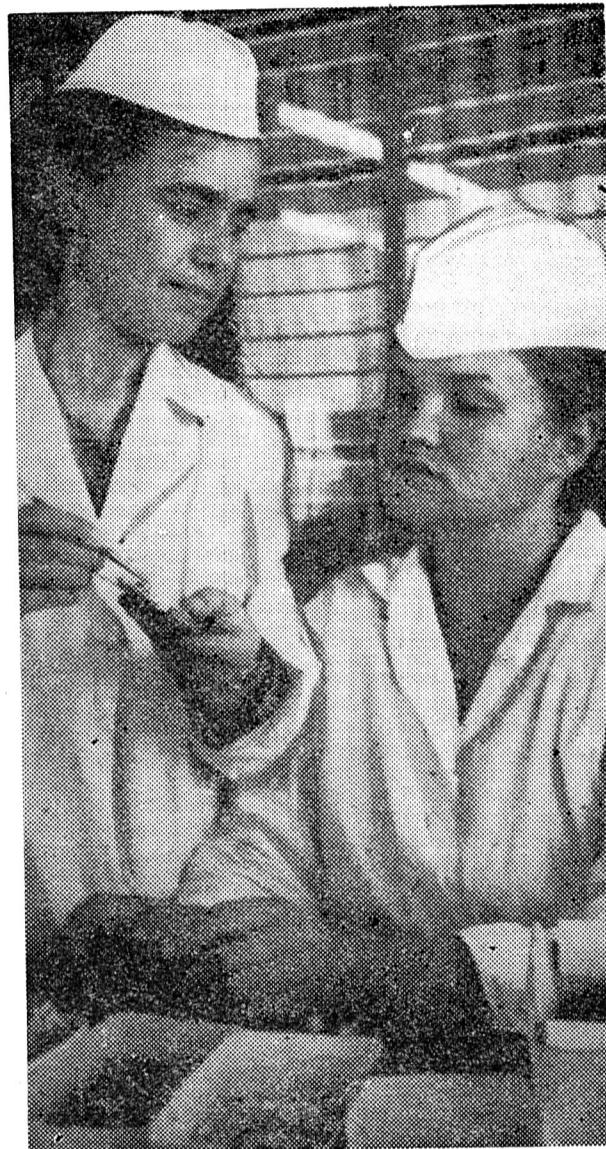
Добре поставлена виховна робота на механічній дільніці, яку очолює майстер Н. Ф. Шаповалов. Тут немає порушень трудової дисципліни, створено міцний актив із передовиків виробництва. Серед них — П. Ф. Глухий, Л. В. Черняк, В. І. Скляр, В. І. Бігун. Навіть колишні порушники трудової дисципліни стають згодом добросовісними робітниками.

Плануючи роботу по зміцненню трудової дисципліни, ми в першу чергу проводимо масово-політичне виховання. Переконані, що рівень високої свідомості дисципліни багато в чому залежить від виявлення піклування про поліпшення умов праці, створення змістового відпочинку та дозвілля.

Відповідаючи на цю турботу, трудівники докладають всіх зусиль, щоб успішно виконати планові завдання і соціалістичні зобов'язання третього року одинадцятої п'ятирічки.

П. МУЛЯВКА,
заступник секретаря
партійної організації
Дніпродзержинського
УВП.

Дніпропетровська
область.

Однією з перших приходить на допомогу молодій виробничині Полтавського УВП-2 Наталії Рукас майстер цеху Л. В. Титова.

Її багатий досвід, висока професійна майстерність допомагають дівчині значно перевиконувати dennу норму виробітку.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

ЗАВТРА — ДЕНЬ МЕТАЛУРГА

В ЕДИНОМУ СТРОЮ

ХОЖНОГО ранку до проходіння Макіївського металургійного заводу ім. С. М. Кірова стікаються багаточисленні людські потоки. Зосереджені і ділові обличчя металургів. Міцні потиски рук, небагатослівні привітання. Люди вже по дорозі настроюються на діловий лад, готуються до напруженого трудового дня.

У цих щільних живих потоках можна побачити і робітників, які розмовляють між собою мімікою. На заводі у багатотисячному колективі металургів працює група нечуючих, яка складається з 30 чоловік. Робітникам з задами слуху на виробництві створено всі умови для праці і відпочинку. Більшість із них — випускники Макіївської спецшколи-інтернату різних років. Тут вони працюють токарями, теслями, слюсарями і обрубниками. І працюють, як правило, добросовісно і старанно, постійно вдосконалюючи професійну майстерність.

Добра слава йде по заводу про передовиків соціа-

лістичного змагання, обрубників Василя Івановича Трубникова і Юрія Михайловича Кольцова, токарів Володимира Петровича Сергеєва і Вячеслава Мікитовича Черникова, інженера Віктора Миколайовича Макшеєва і техробітницю Ганну Лаврентіївну Зеркалій. А портрет Володимира Григоровича Ковалюха прикрашає Дошку Пошани механічного цеху. Мудро говорять у народі: найбільше високе звання трудової людини, коли вона майстер своєї справи.

На підприємстві високим і гордим званням «Майстер — золоті руки» заслужено величають Володимира Петровича Сергеєва. Першокласний токар не тільки виготовляє продукцію лише відміної якості, але й навчив своїй професійній майстерності немало моло-

дих робітників. У свій час каря четвертого розряду, у ветерана заводу Володимира Петровича — наставника молоді — його професійну школу проходили В. Первій, В. Сидоров. Сьогодні це визнані майстри своєї професії.

Так, більше року тому

прийшов на завод після за-

кінчення Макіївської спец-

школи-інтернату К. Шулі-

кін.

Хочу бути токарем,—

спокійно, але твердо зая-

вив він у відділі кадрів.

Тут повірили наполегли-

вості і цілеспрямованості, з

якими були сказані ці сло-

ви, і направили юнака в ме-

ханічний — до Сергеєва.

Треба було бачити, якими

зачарованими очима дивився

він на свого вчителя,

якою доброю задірствіє

перимав точні, вкрай зважені,

рухи досвідченого май-

стра.

Сьогодні Костянтину спо-

кійно доручають роботу то-

ВИСОКА ВІДЗНАКА

ПІДСУМКИ ВСЕСОЮЗНОГО ОГЛЯДУ КУЛЬТЗАКЛАДІВ

З великим політичним і трудовим піднесенням відзначили 60-річчя утворення Союзу РСР працівники культзакладів нашого Товариства. На честь цієї знаменної дати культармітці взяли участь у Всесоюзному огляду культословітніх закладів. В Будниках культури, клубах, Червоних кутках підприємств, об'єднань і організацій УТОГ відбулися цикли тематичних вечорів, усно-мімічні журнали, інші заходи.

З великим успіхом пройшли обласні та зональні огляди художньої самодіяльності, фестивалі художніх фільмів, театралізовані вистави, читацькі конференції під девізом «Дружба народів — дружба літератур», мімічні перекази творів авторів союзових республік. Були проведені також цикли заходів з Всесоюзною клубною Ленініаною, яка присвячувалась 112-ї річниці з дня народження В. І. Леніна (квітень 1982 р.) і з Всесоюзною клубною декадою культурного обслуговування трудящих на виробничих дільницях.

У рамках огляду відбувся фестиваль самодіяльної творчості (вишивання, в'язання, різьба по дереву і кості, карбування, малюнки) і республіканські конкурси кіно та фоторобіт членів УТОГ.

Після огляду роботи культзакладів нашого Товариства

Р. КОХАНІВСЬКА,
ст. методист з клубної

роботи Науково-методичного кабінету УТОГ.

До 80-річчя Другого з'їзду РСДРП

ЕКСПОНАТИ МУЗЕЮ

У Вінницькому краєзнавчому музеї діє виставка, присвячена 80-річчю Другого з'їзду РСДРП.

Експонати об'єднані в розділи, які розповідають про історію нашої партії, досягнення радянського народу.

Увагу відвідувачів привертують матеріали про активну пропагандистську роботу соціал-демократичного гуртка в Могилеві-Подільському, який об'єднував двадцять чоловік. Гурток мав тісні зв'язки з ленінською газетою «Искра».

Завершується експозиція розповіддю про реалізацію комуністами, трудящими району рішень ХХVI з'їзду КПРС.

Працівники музею побували з виставкою в селах району, а також у робітницьків братньої Молдавії.

Л. ТРОХИМЕНКО.

ченого майстра, як ніколи, вчасна.

У Володимира Петровича Сергеєва міцна, дружна сім'я. А починалась вона легко.

Жили на «приватному секторі», тулилися в одній тісній кімнаті без усяких зручностей. Коли народився син, передовому робітникові виділили дві кімнати у старому заводському будинку, а коли підрозділа донька, сім'я Сергеєва переселилась в трикімнатну квартиру в новому житловому кварталі.

Швидко ліне час. Тільки, здавалося, недавно син ішов перший раз в перший клас, а увечері біг у заводський Палац культури на заняття музичного туртка, а сьогодні разом з батьком уже поважно і гордо крокує на завод. Токарю-наставнику механічного цеху Володимиру Петровичу Сергеєву і молодому газозварнику Сергію Сергеєву є про що поговорити по дорозі до прохідної.

В. ЦЕСЕЛЬСЬКИЙ,

заст. голови комісії

Донецької облпрофради
по роботі серед глухих.

ЗАРАДИ МИРУ НА ЗЕМЛІ

Трудівники Одеського виробничого об'єднання «Електрик», як і всі радянські люди, гаряче схвалюють підсумки червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС і документи восьмової сесії Верховної Ради СРСР десятого скликання. Ось що вони говорять:

Олександр Григорович Козловський, жерстяник:

— Я і мої товариші дуже уважно ознайомились з матеріалами Пленуму і восьмової сесії. У цих важливих документах нас радує перш за все те, що у своїй промові Генеральний секретар нашої партії Ю. В. Андропов звернув особливу увагу на збереження миру і обмеження гонок озброєнь.

У нас в об'єднанні є чимало трудівників, які працюють уже по 15—20 років. Це люди, котрі заслужили довагу всього колективу. Всі вони трудяться в рапорті 1984 року. А хіба це не велике щастя — працювати під мирним небом!

Мені, як батькові двох дітей, хочеться подякувати нашій партії і уряду за їх постійну турботу про мир і безпеку на землі.

Василь Михайлович Музыченко, ливарник:

— Висунута Верховною Радою СРСР пропозиція про те, щоб всі ядерні країни заморозили всю ядерну зброю одночасно — є важливим внеском у боротьбу за припинення гонок озброєнь.

На виробництві я працюю вже 17 років. За цей час досконало оволодів

професіями столяра, ливарника, постійно перевиконую денні норми. І не тільки я. Над виконанням і перевиконанням планових завдань трудається всі мої товариші, весь колектив. А це, в свою чергу, і є вагомий внесок у дальше змінення економічної та оборонної могутності нашої країни.

Я, син фронтовика, добре знаю, якої шкоди завдала багатом радянським сім'ям Велика Вітчизняна війна. Рані, які спричинила вона, не гояться ще й досі.

Тепер у нас з дружиною ростуть діти. І як хочеться, щоб у майбутньому жили вони щасливо, щоб не знали війни. Отож і заявляємо ми в один голос: миру — бути, війні — ні.

Людмила Михайлівна Мерчанска, заступник директора об'єднання з виховної роботи:

— У нашому колективі працює більше 50 процентів жінок. Серед них є багато матерів. Боротьба за мир — це наша кровна справа, це справа всіх чесних людей планети.

Ми знаємо, що таке війна, якої шкоди завдала вона нашому народу. Тому рішучою відповідю у нас є ударна праця кожного радянського робітника. Наш колектив гаряче схвалює політику партії та уряду.

Постанови, які були прийняті червневим (1983 р.) Пленумом ЦК КПРС і восьмовою сесією Верховної Ради СРСР.

Записав Ю. ГЕР.
м. Одеса.

Більше десяти років трудається на Одеському заводі «Пресмаш» теслями-пакувальніками (на знімку зліва направо) Олександр Іванович Чумаченко та Володимир Миколайович Вербицький.

Фото І. ХАРКІВСЬКОГО.

У ВІДПОВІДЬ НА ТУРБОТУ

По-ударному, високопродуктивно працюють нечуючі трудівники Слов'янського ордена Трудового Червоного Прапора заводу важкого машинобудування імені 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції над виконанням завдань.

Комісія профкому з роботи серед глухих спільно з первинною організацією УТОГ підприємства вбаюча завдання в тому, щоб найкраще організувати трудовий процес у колективі компактної групи. Постійно водиться робота по пропаганді бригадної форми організації і стимулування праці. Серед 24 нечуючих трудівників, які працюють в шести цехах заводу, немає жодного, хто б не виконував норм виробітку. 13 чоловік носять звання ударників комуністичної праці, звання «Майстер — золоті руки» присуджено двом робітникам, «Кращий за професією» — трьом. Кращими робітниками компактної групи по праву вважаються переможці соціалістичного змагання токар Р. С. Зозуляк, муляр М. П. Стратилат, слюсар-інструментальник В. С. Нестолій, заточувальник А. Г. Чорнощок, столяр В. О. Гедзь.

Протягом останнього року помітно пожвавилася на заводі політико-виховна і культурно-масова робота. Регулярно відбуваються політінформації, лекції, тематичні заходи. Діти нечуючих робітників позачергово забезпечуються путівками у пионерські табори. Усі бажаючі можуть відпочити у заводському пансіонаті, при наявності відповідної лікарської довідки виробничники мають можливість відпочинти в заводському пансіонаті, в санаторіях і будинках відпочинку.

Для координації цієї роботи щомісяця відбуваються спільні засідання комісії профспілки і первинної організації УТОГ. На них обговорюється виконання намічених заходів з політико-виховної роботи, вирішуються виробничі і побутові питання.

В. БІДНИЙ,
голова профкому Слов'янського ордена Трудового Червоного прапора заводу важкого машинобудування.
Донецька область.

на Василівна, — продають державі зного підсобного господарствам з боку колективу Тетяни Романівни Даценко, інспектора по кадрах Галини Іванівни Лесик, крейдувальниці Галини Степанівни Піскун та Наталії Миколаївни Ботченко. Близько місяця вони та інші члени колективу Лубенського УВП трудаються на колгоспних полях, систематично перевиконуючи норми вироботки.

По-ударному, з вогником, так само, як і на своїх робочих місцях, працюють у підшефному господарстві швачки-мотористки Катерина Юхимівна Ляхова, Антоніна Миколаївна Піменова, Тетяна Кузьмівна Лаврик. Ні в чому не відставали від молодих Лариси Григорівни Відяйкіна, Ольги Василівни Супруненко, Галини Сергіївни Суходольські.

Члени нашого Товариства, — сказала Валентина

ЗВЕДЕННЯ

ВИПУСК НОРМАТИВНО-ЧИСТОЮ ПРОДУКЦІЇ ПІДПРИЄМСТВАМИ ТОВАРИСТВА ЗА I ПІВРІЧЧЯ 1983 р. (в тисячах карбованців)

Назва підприємства, об'єднання	План	Фактичне виконання	Процент виконання
Івано-Франківське	569	623	109,5
Дрогобицьке	350	378	108,0
Херсонське	290	308	106,2
Кіровоградське	260	275	105,7
Львівське швейне підприємство «Сильт»	777	814	104,7
Миколаївське	198	207	104,5
Черкаське	310	324	104,5
Полтавське № 2	525	546	104,0
Чернівецьке	1371	1426	104,0
Ужгородське № 2	352	365	103,7
Єнакіївське	312	323	103,5
Артемівське	495	512	103,4
Сумське	272	281	103,3
Кам'янець-Подільське	327	338	103,3
Донецьке виробниче об'єднання «Електро-магніт»	1969	2032	103,2
Харківське № 2	523	540	103,2
Ровенське	192	198	103,1
Сімферопольське	313	322	102,8
Одеське виробниче об'єднання «Електрик»	1029	1058	102,8
Житомирське	593	608	102,5
Білоцерківське	574	588	102,4
Лубенське	378	387	102,4
Вінницьке	388	397	102,3
Київське дослідно-виробниче об'єднання «Контакт»	2005	2051	102,3
Бродівське	418	428	102,3
Ворошиловградське	804	820	102,0
Полтавське № 1	449	458	102,0
Конотопське	500	510	102,0
Комунарське	208	212	101,9
Запорізьке	988	1004	101,6
Дніпропетровське	411	417	101,4
Чернігівське	418	424	101,4
Дніпродзержинське	499	505	101,2
Харківське № 1	441	446	101,1
Лебединське	223	225	100,9
Ужгородське № 1	139	131	94,2
ВСЬОГО	19870	20481	103,1

Кращий в цеху

У 1944 році, коли звільнена Одеса ще лежала в руїнах, Людмила Голуб'єву направили в школу-інтернат для глухих дітей.

Як і інші учні, дівчина оволоділа найнеобхіднішими трудовими навичками. А незабаром влаштувалася ученицею на колишнє УВП № 2.

Дисциплінованість і старанність молодої виробничині не залишилися не поміченими на виробництві. І коли проводився набір учнів в ательє «Індпошиття», то в списку кандидатур однією з перших була Й. Люда.

С. К. Домбровська трудається на дільниці по виробництву олійних фарб Луцького заводу побутової хімії. Впродовж тринадцяти років вона сумлінно виконує свої обов'язки фасувальниці, норми виробітку виконує на 120 і більше процентів.

Цьому значною мірою сприяє усвідомлення того, що вона — член бригади, котрій присвоєно почесне звання «Колектив комуністичної праці».

Високі особисті показники — то її вагомий внесок у виконання виробничої програми свого підприємства.

Фото Б. БУРАКІВСЬКОГО.

Навчання збагатило дівчину знаннями і досвідом швейного виробництва. Її довірили відповідальну ділянку роботи в швейному цеху — бути контролером якості. А згодом її призначили майстром зміні.

Відтоді минуло чотиринаціт років. Завдяки сумінній праці, очолюваній Людмілою Голуб'євою колектив, став одним з кращих на виробництві.

Г. ЮХИМЕНКО.
м. Одеса.

ПРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА: НАШ ВНЕСОК

ДОПОМОГА ШЕФІВ

Вагомішим стає внесок трудівників Лубенського УВП у реалізацію Продовольчої програми. Великий обсяг сільськогосподарських робіт виконано з початку року у підшефному колгоспі «Перемога». Доглянуто посіви цукрових буряків на площа 30 гектарів, прополото майже 40 гектарів кукурудзи, 5 гектарів кормових буряків та 5 гектарів овочів, виконано ряд інших робіт.

Добросовісно, високоякісно трудаються на польових роботах інженерно-технічні працівники, службовці, члени виробничих бригад, де майстрами Галина Дмитрівна Дудіньш, Віра Іванівна Лакша, Олександра Максимівна Хоменко.

Допомога підшефним господарствам з боку колективу Тетяни Романівни Даценко, інспектора по кадрах Галини Іванівни Лесик, крейдувальниці Галини Степанівни Піскун та Наталії Миколаївни Ботченко. Близько місяця вони та інші члени колективу Лубенського УВП трудаються на колгоспних полях, систематично перевиконуючи норми вироботки.

По-ударному, з вогником, так само, як і на своїх робочих місцях, працюють у підшефному господарстві швачки-мотористки Катерина Юхимівна Ляхова, Антоніна Миколаївна Піменова, Тетяна Кузьмівна Лаврик. Ні в чому не відставали від молодих Лариси Григорівни Відяйкіна, Ольги Василівни Супруненко, Галини Сергіївни Суходольські.

Члени нашого Товариства, — сказала Валентина

СЛОВО В ЖЕСТАХ ОЖИЛО

Якось знайомий лектор сказав:

— Запросили мене виступити в Будинку культури глухих.

— А як же слухачі сприматимуть виступ? Вони ж не чують? — поцікавився я.

— З допомогою перекладача. Про таку людину вам, напевне, ще не доводилось писати? Прийдіть — і побачите його за роботою, — за-пропонував лектор.

Так несподівано для себе я зустрівся з Валентиною Федорівною Коваленко — перекладачем Ждановського будинку культури глухих. Я попросив що привітну жінку розповісти про те, як вона стала перекладачем.

— Вибір професії нерідко підказує саме життя, — почала розповідати Валентина Федорівна. Так було і в мене. Я виростла в сім'ї глухонімих. Мовою жестів оволоділа ще в дитинстві. Стала перекладачем, щоб бути корисною людям, яких

спіткало нещастя. Тому жимо, відбуваються спортивні змагання. Перекладач, як не дивно, знадобиться і тут. Або мене запрошують на весілля, на урочисту реєстрацію дітей. Так, наприклад, подружжя Сторчаків має вже трійко дітей, всі вони чуючі. Приємно бачити радість батьків, брати участь у церемонії реєстрації новонароджених. Хочеться, щоб неодмінно всі добре, теплі напутні слова, побажання були передані тим, кому вони адресовані.

Я хотіла закінчити спеціальний курс, продовжувала Валентина Федорівна. Комісія прийшла до висновку, що зможу обйтися без них. Отже, я перекладач-самоук. Спочатку обслуговувала глухих на фабриці індопшиви. Нині вже п'ятий рік працюю у Будинку культури глухих.

Моя присутність бажана при спілкуванні з глухими у багатьох випадках. Ска-

Об луговую також нечу-ючих, які мешкають у сусідніх із Ждановом селах, Першотравневому, Ново-азовському і Володарському районах. Там теж виступають лектори, проходять збори, зльоти, бесіди, влаштовують концерти. Я «озвучую» виступи, вірші, розважальну програму. До речі, в нашому Будинку культури працюють різні самодіяльні колективи. Моя допомога потрібна і їм.

— Безперечно, для нечу-ючих громадян слід робити все, щоб вони постійно відчували, що поряд з ними люди, які їм співчують і прагнуть якомога полегшити їх долю, — сказала на завершення нашої розмови Валентина Федорівна Коваленко і додала: — Це наш обов'язок перед ними.

П. ВИСОЧАНСЬКИЙ,
член Спілки журналістів СРСР.

КЕРІВНИК КОЛЕКТИВУ

років я мав справу тільки із столярними інструментами, тут же треба керувати людьми...

— А ми, перш ніж розв'язувати це питання, ретельно обговорили серед робітників, — відповіли Йому. — І думка була одностайна: керувати бригадою доручаємо віднині вам...

Так О. Г. Гринченко стає керівником середньої ланки. Такі риси характеру, як наполегливість, цілеспрямованість, чуйність з часом принесли свої результати. В даний час бригада столярів, яку очолює член УТОГ Олександр Григорович Гринченко, є однією з кращих на підприємстві. Щодені норми виробітку вона виконує не менш як на 150 процентів, а сам бригадир на 200 процентів.

Колективу доручають найскладніше завдання, знаючи, що воно буде виконано вчасно і якісно.

Олександр Григорович знаходить час, щоб провести з членами бригади цікаву бесіду, побувати у своїх товаришів дома, поцікавитись їхніми домашніми справами, завітати до вечірньої школи робітничої молоді. Багато молодих виробничиків бригади підвічують свій загальноосвітній рівень в школі.

О. Г. Гринченко неодноразово виходив переможцем соціалістичного змагання, груди його прикрашають три почесні знаки переможця змагання, його портрет — на вузловій Дошці Пощані.

Такий характер у робочої людини, керівника бригади, ударника комуністичної праці, людини з золотими руками, добрим і чуйним серцем.

В. КРУГЛЯК.
Донецька область.

ЛЮДИНА І ЇЇ СПРАВА

ПЕТРО ІВАНОВИЧ вправно орудує пасічним но-жем, вирізуєчи до середостіння запечатаний трутневий розплід. Тоді опускає рамку в розчин оцтової есencii, промиває її у чистій воді, зтрашує і знову ставить у вулик.

— Оце так ведеться борбота з інвазійною хворобою варроатозом, — пояснює нечуний пасічник колгоспу «Авангард» Шинкарку П. І.

Стойте тепле літо. По швидкому двосторонньому льоту бджіл визначаемо: бджолородини сильні і всі в добром робочому стані — пасічник колгоспу

«Авангард» Шинкарку П. І. — Як? — Цікавлюся в нього.

— Відбираю різновікових бджіл для штучних відводок і не зволікаю з вощиною для нових рамок — заштажую бджіл роботою, тоді немає часу їм...

— Чому тічок зробили на блебені?

— Внизу дуже близько підґрунтові води, а це для пасіжії шкідливо, — розтлумачує нам Петро Іванович. — Сирість — перший ворог бджільництва, треба щоб під денцями завжди було сухо. До того ж, бачите, пасіка не на самому щовбі, а збігає по схилу, з трьох сторін захищена стіною дерев та чагарників — тільки південно-східному сонцю відкрита.

Під льотками вистругано, всипано пісочком. Ці крихітні площинки — дзеркало бджільника, у якому проглядається внутрішній стан бджолосім'ї.

На осонні змайстрованій руками пасічника водопій для бджіл. З діжки через щілину в крані по зигзаговій вирубці на дошці тече вода в корито з чималим поплавком.

— А навіщо друге?

— То з підсоленою водою, весною та осені бе-

руть речовини для зміцнення скелета у малечі.

Пасічник знає тонкощі... солодкого ремесла.

— Давно працюєте в бджільництві?

— Оце третій мінає, як маю справи з комахами.

Близько 30 років працював П. І. Шинкарку на різних роботах, а в серці носив бджілку, тягнуло до її мудрості будівничого, майстра отрути і най-солодшого трунку. Вечорами після роботи по книжках

дання нечуний пасічник? Начебто дуже просто — щороку майже подвоює кількість бджолородин. Було 45 сім'ї — торік приросло 37. У цьому році ставити завдання доплюсовувати ще 65. Легко, здається. А за цим стоїть вивод молодих продуктивних маток, нарощення розплоду, виготовлення вуликів, рамок, будівництво воєнини.

Як бачимо, розмах у пасічника непоганий. І фундаментом усього цього є сумнівного взятку дуже доречно працювати бджолам на два льотки. А на зиму, коли сім'ї зменшуються, я вкладаю глуху перегородку і ставлю другу сім'ю. Зимувати в парі тепліше, менше йде корму і краще плекається ранній розплід. А вже на порі літа, коли стає тісно, одну сім'ю відселяю у новий, на зиму підготовлений вулик. Виймаю заставну дошку і вже он скільки прибавляється місяця залишеної сім'ї для складання нектару.

Не відмовиш пасічнику в кмітливості, в розумному веденні господарства.

Знову входимо на тілок. Під мелодію бджолиній пісні вловлюємо перші паходи липового цвіту — літо вступає в свої права. Вусата мимоволі шепочуть хто-знає де і коли вихоплені рядки:

**Ласкає око ніжне вруно,
Мідніють колоси хлібів,
Дзвенять чарівно срібні
струни**

Від моря гречки до льотків.

— А що на серці? Які думки не дають спокою?

— Багато що хочеться зробити. Скажімо, пофарбувати вулики у привабливі кольори: білій, голубий, жовтій. Вони найкраще сприймаються бджолами. Не було б блукання, зальотів, — у пасічникових очах теж грає веселка, в якій зліваються кольори ставкових пісок, достиглих хлібів, погідного неба. — А ще розорати малопродуктивні садкові довкілля і засіти пізніми медоносами, хай би паслася бджола при нарощуванні на зимівлю чималого розплоду. Понакачувати солодко-сонячної продукції.

Чи не в здійсненні творчих планів увесь сенс нашого життя, подумалось. І затеплилось на серці...

Микола ДОРОШ.
с. Сільниця
Вінницької області.

ПАСІЧНИК

осипловав ази майбутньої професії.

В останні роки, коли кліш

Варроа не на жарт атакує бджолині родини, чимало пасічників, додамо, які полюбляють тільки мед, полішають цю нелегку заморочливу професію. Петро Іванович згодився приняти мізерну пасіку, що чахла від недогляду та хвороб.

Нині радують око струнні

кі ряди стандартних вули-

ків-лежаків, з яких промо-

нями вистрілюють золоті

трудівниці на опилення са-

дів, гречки, кормових трав,

соняшника.

— Працюємо на Продо-

вальчу програму, — заува-

жує секретар партбюро

колгоспу товарищ Ободин-

ський. А я думаю: якою б

не була важка робота, та-

кої облюбована серцем,

то виконується з радістю і

дає гарні результати.

— Ми ставимо завдання

відновити бджільницю сла-

ву села Сільниці. Зокрема,

в першу чергу, відновити

поголов'я, розширити пасіку,

— пояснює Ободинський.

— Адже вона — кращий

друг рослинництва, від за-

пливів залежить урожайність

багатьох культур.

Як же здійснє це зав-

дання?

Конcertну програму при-

святли певтомними трудів-

никами і учасниками художньої

самодіяльності. Особливо

запам'яталася виступи Ал-

лін Філіппі і Надії Ракович,

подружжя Таїсії і Миколи

Махініх, а також народно-

го ансамблю танцю «Славу-

тич».

Великий успіх на вечорі

здобула жартівлива вікто-

рина. Учасники її були на-

городжені сувенірами.

С. МОРДУШЕНКО.

м. Запоріжжя.

Член бюро первинної організації УТОГ Миколаївського УВП полірувальниця Євдокія Костянтинівна Ворчакова проводить бесіду.

Фото І. МІНЬКА.

У ЗАПОРІЗЬКОМУ будинку культури глухих нещодавно був проведений «Голубий вогник». На нього зібралися ветерани праці і нашого Товариства. Серед них —

ВІД НАШОГО КОРЕСПОНДЕНТА

Як відомо, газета «Наше життя» видається у столиці Радянської України. А розрахована вона на читачів, які населяють всю республіку, від Карпат і до Криму. Отже, сфера нашого впливу величезна. І завдання нелегке: відобразити життя усіх колективів, що причетні до нашого Товариства, не стояти останньому наболілих питань, постійно інформувати читачів про трудові звершенні і буденні справи трудящих. Але як це зробити, якщо редакція не має на місцях своїх штатних повноважних представників. Вихід один — опора на вас, наших позаштатних кореспондентів, активістів газети, яких часто і справедливо називають громадськими кореспондентами.

Хто ж вони, ці громадські кореспонденти? Життям, практикою доведено, що це звичайні собі люди, які сумлінно виконують свої обов'язки перед суспільством і виявляють нахил до творчої роботи, тобто відчувають внутрішню потребу брати активну участь у пресі. На ці дії важливі ознаки активіста

радянської преси звертається увага ще на початку зародження робсількорівського руху в нашій країні. Тепер у наших засобах масової інформації і пропаганди беруть участь понад шість мільйонів активістів. Щодо нашої газети, то кількість їх вимірюється кількома десятками. А ми хочемо, щоб їх у нас було якнайбільше. Шоб на кожному підприємстві, у кожній установі були наші представники, готові оперативно і цікаво повідомляти про все, чим живе їх колектив. А життя колективу багатогранне — виробництво і побут, відпочинок і культурні заходи, діяльність партійної і профспілкової організацій, фізкультурно-спортивна діяльність.

Виникає й інше питання: чи треба погоджувати свої матеріали, особливо критичні, з керівництвом підприємства або установи, чи потрібна їхня згода на виступ в газеті з приводу недоліків, які викриваються у кореспонденціях? Ні, в цьому немає ніякої потреби, критичний.

Іноді запитують: чи потрібне громадському ко-

респондентові спеціальне посвідчення, яке дає йому право виступати на сторінках газети? Відповідаємо ознакою: ніякого посвідчення авторові листа до редакції не треба. Нагадаємо, що кожна радянська людина має право дописувати до газети, і чим краще вона використає це своє право, тим багатшою і змістовнішою буде газета. Свобода слова в нашій країні, яка засвідчена у Основному законі — Конституції СРСР, не ставить ніяких умов, окрім однієї — дотримання норм і правил радянського способу життя. У тих же випадках, коли потрібне активне втручання у перевірку стану справ на місцях, кореспондент може заручитися словом партійної організації або редакції газети, тут він завжди знайде підтримку.

Отже, редакція чекає на ваші листи з підписом: «Від нашого громадського кореспондента...».

Бо ж автор несе особисту відповідальність за те, що він написав. Інша справа, що не завадило б порадитись з товаришами, ще є раз перевірити себе, чи все викладене відповідає дійсності і потребує обнародування. Адже публікація в газеті є виявленням громадської думки, до неї привертається увага тисяч читачів. Тому, як кажуть у народі, в таких випадках краще сім разів відміряти, тобто обдумати, і перевірити, перш ніж сісти за кореспонденцію і надіслати її до редакції. Крім того, не забуваймо, що йдеться про людину. А образити її несправедливим звинуваченням, то вже брати на себе великий гріх, це взагалі неистотно для автора. В усіх таких випадках інтереси справи повинні бути над усе. А ці інтереси випливають з партійних рішень, з матеріалів радянських органів, із завдань, що їх розв'язує наш народ в сучасних умовах соціалістичного будівництва, а нині конкретно — з рішень Пленуму ЦК КПРС.

Г. ВАРТАНОВ.

ду багатів, викриває свавію війовничої католицької церкви, лицемірство і св'ятінництво клерикалів.

У своїх творах художник вичує деспотизм інквізії та нічим не обмежену владу

В. ЩЕРБАНЮК.

ЗОЛОТИЙ УЖИНОК

В Алма-Аті відбулися Всеосозні змагання з настільного тенісу, в яких взяли участь 12 команд, що представляли республіканські товариства.

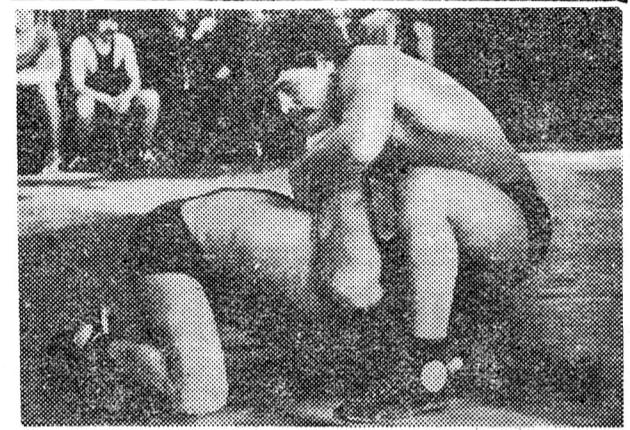
За збріну УТОГ виступали кияни І. Неліпа, М. Поп, В. Васильєв, полтавчанин М. Закладний та дніпропетровець О. Науменко.

У боротьбі за командну першість українські спортсмени впевнено подолали опір суперників і стали переможцями змагань.

В особистому заліку найкраще виступив Микола

Закладний, який, продемонструвавши відмінну техніку, провів усі зустрічі без поразок. До золотої медалі особистої першості спортсмен з Полтави додав медаль найвищого рангу у парному розряді, де він виступав разом з Василем Васильєвим. А всього на всеосозні першість українські майстри малої ракетки завоювали вісім золотих нагород.

Б. БУРАКІВСЬКИЙ,
інструктор з фізкультури Кіївського облвідділу УТОГ.

У Запоріжжі відбулись змагання з вільної боротьби на першість УТОГ.

На змінку: О. Базаров (м. Одеса) та В. Фурман (м. Запоріжжя). Прийом проводить О. Базаров.

Фото Б. БУРЕНКА.

Баскетбол-83

ЗА МЕЖОЮ ПРИЗЕРІВ

Чемпіонат СРСР 1981 року, що зібрав баскетболістів Товариств семи союзних республік, був набагато представницьким за нинішній, який відбувся в столиці братньої Литви. У відмінному спорзалі Вільнюського педагогічного інституту боротьбу вели команди Товариств Латвії, РРФСР, України і господарі майданчика. Кожна команда провела по три зустрічі і, зрозуміло, в умовах швидкоплинного турніру незмірно зросла ціна кожного очка.

Доля першості вирішувалася в останній зустрічі: Литва — РРФСР. З рахунком 58 : 48 (перша половина гри — 28 : 20), перемогла команда Російської Федерації, що і стала чемпіоном СРСР серед глухих. На другому місці у турнірній таблиці зайняла команда Українського товариства глухих.

Після змагань, жюрі за традицією, назвало кращих баскетболістів. Цієї честі удостоєні: Д. Лукс (Латвія), визнана кращою нападаючою, котра у заключній зустрічі принесла своїй команді 35 очків з 55! В. Данилович (Литва) — кращий захисник, І. Л. Фазілова (РРФСР) — кращий центр нападу.

Господарі першості обрали «королевою чемпіонату — 83» латиську баскетболістку Людмилу Векшину. Між іншим, найчарівніша дівчина чемпіонату не тільки відмінно провела всі ігри, але й успішно виступила на першості СРСР з плавання, що проводилося в цей же час у Вільнюсі. Людмила показала добре результати в заплавах на 100 метрів, і увійшла в трійку кращих на дистанції 200 метрів на спині.

Г. АЛЕКСЕЄВ,
спец. кор. «Нашого життя».

Вільнюс — Київ.

В. о. редактора
А. ДВІРКОВИЙ.

Старший зубний технік Мелітопольської міської стоматологічної поліклініки Ольга Михайлівна Арбузові по-справжньому закохана у свою професію, її віддає багато сил, творчого натхнення, молодечного запалу.

Ці риси характеру допомагають дівчині не тільки добре працювати, але й успішно виступати на сцені Мелітопольського будинку культури УТОГ. О. М. Арбузовій, як правило, доручаються провідні ролі у виставах драматичного колективу.

Фото С. МАРЧЕНКА.
Запорізька область.

ПО СТОРІНКАХ ЗАРУБІЖНОЇ ПРЕСИ
ПОТРЯСІННЯ, ВИКЛИКАНЕ ДОКУМЕНТАМИ—СВІДКАМИ ІСТОРІЇ

Таку «шапку» дала редакція газети Німецької спілки глухонімих (ФРН) в одному з своїх номерів за 1982 рік, відгукнувшись на телевізійну передачу, в якій йшлося про те, як нацисти порушували законодавство, загальнопрійняті норми моралі стосовно до глухонімих громадян Німеччини.

Загальновідомо: фашисти безжалісно знищували інвалідів і, зокрема, глухонімих на захоплених ними територіях. У таборах смерті закінчили свій шлях інваліди зі слуху багатьох країн Європи, і, звичайно, Радянського Союзу. Однак не тільки ми, навіть жителі самої Федеративної Республіки Німеччини, особливо сучасна молодь, мало що знають про те, як поводилися фашистські нацисти зі своїми ж громадянами, громадянами «великої Німеччини», винними в тому, що вони... нечують. Вельми симптоматичним є той факт, що страшна правда проблила собі дорогу лише через 37 років після розгрому фашистського рейху, після того, як Нюрнбергський міжнародний трибунал покарав головних (підкresлюємо, головних, однак далеко не всіх!) військових злочинців.

Та й сьогодні у Федеративній Республіці Німеччині достатньо людей, що прагнуть поглибше захопити факти про злочини, здійснені нацистами як на тимчасово окупованих територіях, так і в своїй країні.

Захисників немало — особливо в «коридорах вла-

ди» ФРН. Ось чому подібні свідчення буквально по краплинам просочуються на сторінки буржуазної преси, з великими труднощами пробиваються на екрані не федерального! — місцевого телебачення. І зовсім не випадково газета Спілки глухонімих вірізі, що передувала статті, дякує мужнім кінодокументалістам, чиїми зусиллями був прийдірний маловідомий розділ історії правопорушен, допущених нацистами стосовно глухонімих співвітчизників. І сьогодні треба мати сміливість, щоб викривати злочини минулого!

Редакція називає телевізійну передачу зворушливою, захоплюючою і повчальною...

Тут не може бути двох думок, бо криваві

зачини, здійснені нацистами

заслуговують поганої

репутації...

Надалі вони

заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...

І вони заслужують

засудження...